

er bekymrede for det, der er sket. Man kan så sige: Jamen det er en almindelig professionel bekymring, som altid kommer til udtryk. Jeg tror også, den er meget reel.

Når det drejer sig om natur- og miljøområdet, mener vi, at der vil være tale om et tilbageskridt i forhold til det, vi har, og det gælder også, uanset at man i den seneste aftale fik på plads, at der er enkelte områder, nemlig omkring råstofudvindingen og også jordforureningen, der skulle ligge i regionerne.

Vi har allerede erfaringer med hensyn til at lægge tingene ud i kommunerne, nemlig vedrørende boliger i kystnære områder, og der viser det sig i hvert fald, at der er en anden adfærd, når det drejer sig om amternes måde at gribe tingene an på i forhold til den måde, kommunerne griber det an på.

I den forbindelse vil jeg godt knytte ord til det der med, om kommunerne vil tænke lige så meget på miljøet som amterne. Ministeren nævnte, at i øjeblikket har kommuner og amter jo begge dele at skulle tage hensyn til, men erfaringen er altså, at når det ligger i kommunerne, så er der altså en større opmærksomhed på erhvervsdelen end på miljødelen. Det er derfor, vi frygter, at det her ikke kan undgå at give nogle problemer i forhold til den konflikt.

Det, der er afgørende her, er jo – og det vil jeg godt understrege – at det ikke er noget med, at det alt sammen bare bliver bedre. Det undrer mig meget, at ministeren kan sige, at alt sammen bliver bedre: Fagligheden stiger, det folkelige bliver stærkere, og der er tale om en decentralisering.

Det er klart, at der er tale om en decentralisering, ved at man flytter opgaver fra amter til kommuner, men der er tale om en centralisering, i det omfang der bliver store enheder, og der er også tale om en centralisering, i det omfang man flytter opgaverne til staten, og det gør man jo på nogle områder.

Endelig mener vi også, at der er risiko for, at det folkevalgte element bliver svækket, fordi der er en række opgaver, som hidtil ikke mindst i amterne er blevet varetaget af de folkevalgte. De skal jo i fremtiden, hvis det er i statsligt regi, i højere grad varetages af embedsmænd.

Ud fra alle de her betragtninger mener vi, at den reform, som regeringen vil gennemføre sammen med Dansk Folkeparti, uanset at man inviterer til, at alle partier kan være med, bliver en meget smal reform, og det er trist i forhold til betydningen af denne her reform, for det er, som

ministeren sagde, årtiers største. Det er svært at finde et tidspunkt tilbage i historien, hvor der har været en større reform. Jeg tror ikke, at man inden for de sidste 50 eller måske 75 år har lavet en tilsvarende reform.

Kl. 14.25

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Aage Frandsen sagde i sit indlæg her, at SF jo i virkeligheden ønskede en landskabsreform før en politikflytning, altså før man diskuterede, om der kunne gå flere opgaver til kommunerne.

Med det som baggrund bliver jeg nødt til at spørge hr. Aage Frandsen, om han så ikke er enig i, at hvis man havde valgt den fremgangsmåde, så ville det også have været nødvendigt, at man fra centralt hold havde tegnet et nyt danmarkskort over, præcis hvilke kommuner der så skulle slås sammen, for hele baggrunden for, at kommunerne med stor ildhu er gået ind i det her med hensyn til at lave sammenlægninger, er jo lige præcis en bestemt forventning om – for de ved, at det står i forligsteksten – at de så også samtidig får en masse nye opgaver. Den iver fra kommunal side kunne man jo ikke have forventet, hvis man først kun havde lavet en landskabsreform.

Derfor beder jeg bare hr. Aage Frandsen understrege, at i SF-modellen havde det ønske afstedkommet, at vi herinde fra Christiansborg centralt havde bestemt, hvordan det nye kommunelandskab skulle være.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Uanset om man vælger den model, som regeringen og Dansk Folkeparti har valgt, eller man vælger en anden model som den, jeg beskrev, så vil det kræve, at kommunerne og regionen gik i gang med frivillige sammenlægninger. Hvis man så satte et mål som det, jeg skitserede, at man skulle nå frem til et indbyggerantal på f.eks. 20.000, og man skitserede, at det var fornuftigt, at nogle af de mindste amter blev slået sammen til større regioner, så ville der ligge en ansporing til, at man ville gøre det.

Det, der er tilfældet her, er jo, at man har lagt en hel masse nye opgaver ud, og så er det en ansporing til, at de skal være endnu større. Det, vi jo ser i øjeblikket, er, at nogle steder får vi nogle kommuner, som i geografi og delvis også i befolkningstal kommer til at minde om de gamle amter, som vi havde før 1970.